

L'escenari de llauna Max Goya, és la guerra

Francesc M. Rotger

després de la gala dels premis Max, ningú no comenta res.

I això que entre els premis Max i els premis Goya trobam, enguany, com cada any, unes quantes coincidències. A banda que parlem d'uns guardons que (els uns i els altres) distingeixen els millors (suposam) d'un any de professió artística en diverses especialitats, que mai agraden tot-hom i que el seu veredicté és discutible; faltaria d'altra, com a tota presa de decisió humana. En uns quants dels seus apartats respectius, són les mateixes persones que competeixen per un guardó dels gremis corresponents. I no pot ser d'una altra manera, atès que els intèrprets de pel·lícules i obres de teatre (i de sèries de televisió) són també les mateixes persones, aquestes mateixes a les quals els periodistes demanam, quan no se ens acudeix cap pregunta enginyosa, què s'estimen més, si cinema, teatre o televisió (la majoria contesten que cada mitjà al seu temps, o una cosa semblant). Tot i això, supòs que no és habitual que dues actrius siguin candidats, el mateix any, a un Goya i a un Max a la millor interpretació protagonista. Ho són, enguany, Belén Rueda i Blanca Portillo. La primera, per la primera feina als escenaris (justament, una peça amb una adaptació cinematogràfica famosa: *Closer*) i

El mes de febrer arriba marcat, com no podia ser altrament, per les gales dels premis Goya (cinema) i dels premis Max (arts escèniques). Un dia d'aquests han de lliurar també els Oscar de Hollywood, però això serà si els guionistes nord-americans els deixen (en el moment d'escriure aquestes línies, com deim els periodistes, encara continuen en vaga per les seves reivindicacions). La diferència entre el ressò popular del cinema i del teatre, tot i que el primer (diuen) vagi perdent espectadors any rere any, és fàcilment comprovable si observam l'interès que desperten les seves respectives cerimònies anuals de lliurament de guardons. Molt poc en el cas dels Goya, cap pel que fa als Max. El dia després de la gala dels premis Goya, la majoria dels observadors comenta, la majoria de les vegades, que ha estat avorrida, hieràtica i previsible, com gairebé sempre. El dia

pel primer paper protagonista a la gran pantalla, a *El orfanato* (l'èxit aclaparador d'aquesta producció no me'l puc explicar de cap de les maneres; i les seves catorze candidatures als premis de l'Acadèmia, encara menys). La segona, per *Mujeres soñaron caballos* i *Siete mesas de billar francés*, respectivament. A més, Alberto San Juan també n'és doblement candidat com a millor actor protagonista per *Marat-Sade* a l'escena i per *Bajo las estrellas* (una pel·lícula senzilla, però carregada de valors humans) a la pantalla.

Aquests no són els únics vincles possibles entre els Goya i els Max, que es lliuren dies 3 i 4 de febrer, respectivament. Sense anar més lluny, a *Tape*, l'espectacle candidat per Balears al Max al millor espectacle revelació (el premi de les autonomies), un dels seus personatges (interpretat per Rodo Gerer) és un realitzador de cinema. ■